

ELSIE

EN

HAAR HOND.

EENE VERTELLING

DOOR

J. H. VAN LINSCHOTEN.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

ELSIE EN HAAR HOND.

EENE KINDERVERTELLING

DOOR

J. H. VAN LINSCHOTEN.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

Snelpersdruk van H. C. A. Thieme, te Nijmegen.

ELSIE EN HAAR HOND.

Ik heb u, mijne jonge lezers, eene geschiedenis van een hond mede te deelen, die, geloof ik, u allen, die veel van deze edele dieren houden, bevallen zal. Zij werd mij door een vriend verhaald, die, eenigen tijd geleden een reisje gedaan en eene wijle verpoesd had in de nabijheid van de plaats, waar de omstandigheden waren voorgevallen.

Niet vele mijlen van het eenvoudig oude stadje L., in het midden van eene liefelijke landelijke streck, staat eene fraaie en welvarende boerenhoeve omringd van akkers en weiden, wier uitgestrektheid duidelijk genoeg bewijst, dat haar eigenaar een welgesteld man is. Deze pachter, wiens naam wij Wilmet zullen noemen, is een in de geheele nabuurschap algemeen geacht man. Het geluk der wereld is hem gunstig geweest, maar de voorspoed heeft, zooals het somtijds het geval is, zijn hart niet gesloten voor het medelijden en de liefdadigheid jegens zijne armere medemenschen.

Hij en zijne vrouw waren reeds zoolang gehuwd, zonder in het bezit van een kind te zijn, dat de twijfel zelfs opgehouden was ooit zulk een zegen deelachtig te worden.

Het was voor beiden eene groote maar stille teleurstelling, die wellicht hoe langer hoe dieper gevoeld werd, naar mate de voorspoed van den pachter vermeerderde, en hij in staat werd om den eenen akker voor en den anderen na bij de hoeve te voegen, die hij van zijn vader en grootvader geërfd had. Maar hij was een goed en opgeruimd man, 'en niemand, die hem over zijn welbebouwde akkers zag rijden, met een vriendelijken blik en een zacht woord voor ieder arbeider, dien hij ontmoette, zou vermoed hebben, hoe wreed dikwijls de gedachte hem aanviel, dat zijne eigendommen eens in vreemde handen moesten overgaan, want hij had neef noch naaste betrekkingen. Geen edelman of landheer, wiens domeinen van geslacht op geslacht waren overgegaan, kon gevoeliger op dat punt geweest zijn dan de waardige Wilmot; maar hij was, zooals wij gezegd hebben, niettegenstaande een goed en gelukkig man, in staat om zich tevreden te stellen, zooals het een Christen betaamt, met het gemis van datgene, wat niet onder de goede gaven behoorde, die God in zijn welbehagen over hem had uitgestort.

Niet het minst verheugd en dankbaar was hij echter, toen zijne vrouw hem de ongedachte en lang en vurig begeerde gave van een dochterken schonk!

Zij heetten haar Ellen, naar hare moeder, maar, toen zij grooter werd, was de eenige naam, dien zij droeg, die van Elsie, welken haar uit innige liefde door haar vader gegeven was, wiens voortdurende gezellin zij werd van den tijd af dat zij oud genoeg was, om, met hem op zijn paard gezeten, de akkers rond te rijden. Hoewel Elsie de lieveling en oogappel harer ouders was, werd zij niet bedorven. Op zevenjarigen leeftijd was zij een aanvallig lief kind en de algemeene gunsteling in de na-

buurschap der landhoeve. Zij had geene jeugdige makertjes, maar hare onafhankelijke manieren gevoelden niets van het gemis daarvan. Als hare moeder bezig of haar vader naar andere plaatsen ter markt was, kon Elsie zichzelve vermaken door geheel alleen over de akkers te loopen — want in die stille landstreek was er geene vrees voor eenig gevaar, al ware het kind ook nog zoo jong.

Op zekeren schoonen dag in het begin van den zomer liep Elsie met een mandje aan haar arm wilde bloempjes zoeken. Zij ging van het eene veld over het andere, telkens haar voorraad vermeerderende, totdat zij een plekje bereikte, waar een groote vijver lag. Hier drentelde zij een tijdlang rond, uitgelokt door eenige sneeuw-klokjes, die hier in overvloed groeiden. Hare aandacht werd weldra gevestigd op een man van een wreed en haveloos voorkomen, die een hond bij een touw om zijn nek voortleidde en den weg naar den vijver scheen in te slaan.

Elsie had gehoord, dat er eenige heidens in die streek gekomen waren, en een plotselinge schrik greep haar aan, dat deze man er een van was. Zij wenschte, dat zij niet zoover alleen had te gaan, maar daar de eenige manier om terug te keeren was hetzelfde pad te kiezen, waar langs zij gekomen was, meende zij, dat het 't best zou zijn achter eene bosschage van heestergewassen te sluipen, waar zij geen gevaar van gezien te worden meer dachtte.

Van achter deze schuilplaats kon zij zien of hij naderde; zijne woeste blikken verminderden hare vrees niet. Maar hare aandacht werd vooral gevestigd op den hond, dien hij eerder sleepte dan leidde, want het arme beest scheen van zijn touw pijn te hebben en bevende te ver-

meeden dat zijn geleider niet veel goeds met hem voornemens was te doen. Toen zij bij den vijver kwamen, zag de man uit naar een zwaren steen, waarom hij een stuk touw bond, en haastte zich toen, tot Elsie's verbaazing, het om het lijf van den hond vast te maken. Eensklaps was het alsof het haar gezegd werd, dat hij het beest wilde verdrinken, en dat hij voornemens was het door het zware gewicht dadelijk te laten zinken. Haar vermoeden werd bevestigd, toen hij, na den steen behoorlijk vastgebonden te hebben, het verschrikte dier vlak bij den vijverkant sleurde. De kleine en teerhartige Elsie, hoewel zelve van het hoofd tot de voeten bevende, en in haar kinderlijken eenvoud vreezende, dat, als de booze man haar zag, hij haar ook zou verdrinken, maar toch niet in staat aan haar medelijdend gevoel om den hond te redden wederstand te bieden, werd eene heldin. Zij sprong tot verbazing van den man, die zich in het veld alleen waande, uit hare schuilplaats te voorschijn, snelde op den hond toe, streek hem over zijn krulkep en smeekte met vurige oogen om zijn leven.

De Zigeuner sloeg een haastigen blik om zich heen, en was tevreden, dat het kleine kind maar alleen was; daarop verzocht hij haar met een woest en boosaardig oog »weg te gaan, anders zou hij haar slaan." Dit zeggende stond hij stil, greep den hond aan en wilde hem in den vijver gooien, maar het onversaagde kleine meisje bezeerde hare armen, die zij om den nek van den hond geslagen had, en smeekte weder herhaalde malen, dat hij toch niet mocht verdrongen worden. Zelfs niet toen de Zigeuner haar wilde slaan, liet zij zich haar buit ontnemen. Maar het was waarlijk geen moeilijk werk om die teedere kinderhanden los te krijgen, en de woestaard

had dat juist met geweld gedaan of plotseling verscheen de groote gedaante van pachter Wilmot op zijn fier rijbeest aan het andere einde van den akker, en in een oogenblik liet de Zigeuner van den hond af, sprong over de haag en maakte zich uit de voeten!

Hij was door den pachter niet opgemerkt, die op zijn gemak kwam aanrijden en verbaasd was zijne kleine dochter te vinden, die schreiende en kermende tevergeefs beproefde het touw los te maken, waarmede de steen om het lijf van den hond was vastgebonden.

De geschiedenis was weldra verteld; de pachter herkende den hond, een fraaien witten patrijshond, als een die aan een pachter Repton behoorde, die op eenigen afstand van daar woonde.

»Hij houdt elken nacht bij de hoenderkooi de wacht,» zeide hij. »De Heidens brengen de boerenhoeven nachtelijke bezoeken; ongetwijfeld hebben zij, een hinderpaal in dit dier gevonden en zich opgemaakt om hem voor den nacht te stelen en op deze stille plek te verdrinken, maar ik zal Repton bereids waarschuwen op zijne hoede te zijn.»

Middelerwijl was de geredde hond dicht aan Elsie's voeten gekropen, lekte hare handen en zag haar volgens de woorden van den pachter met oogen van innige dankbaarheid aan. Hij scheen volkomen het gevaar te hebben begrepen, waaruit hij door het moedige kind verlost was; want zij was in waarheid het middel geweest, om den Zigeuner te verhinderen hem in het water te werpen, en de weinige oogenblikken, aldus gewonnen, hadden zijn wreed voornemen verijdeld.

Zij namen hem met zich naar huis, en lieten hem eenige uren bij Elsie blijven, wier zijde hij voor het

oogenblik niet wilde verlaten. Tegen den avond zond de pachter hem echter terug, en de nieuwe vrienden moesten scheiden.

Maar den volgenden morgen verscheen »Ben», zoo heette de hond, weder en groette de kleine Elsie zoo gauw hij haar zag, terwijl hij blijde tegen haar opsprong en kwispelstaarte. Van dien tijd af was het te vergeefs, om hem in zijn eigen huis te houden. Zelfs toen zij hem vastbonden, poogde hij zijne ketting te verbreken en naar Elsie te springen. Eindelijk verklaarde de pachter Repton, die natuurlijk de geheele geschiedenis zijner redding van den dood gehoord had, dat hij hem niet langer wilde scheiden van zijn jeugdigen redder, en als Elsie den hond wilde hebben, mocht zij hem voor den hare behouden. Het aanbod werd dankbaar aangenomen, en sedert werden »Ben» en zijne kleine meesteres nauwelijks meer alleen gezien. Hij was een merkwaardig fraai en zeer verstandig dier en werd Elsie's getrouwe vriend en makker. Toen hij eenige maanden op den Briar-hoeve gewoond had, gebeurde er iets, dat hem in staat stelde om Elsie te vergelden voor de groote diensten, die zij hem eens bewezen had, en waarbij hij de bewonderenswaardigste schran-derheid en genegenheid openbaarde.

Ongeveer eene mijl van den pachter Wilmot woonde zijne zuster, »tante Sally», zooals Elsie haar noemde. Zij bezat een klein en gemakkelijk huis midden in een fraaien tuin met een boomgaard en een kleinen akker aan den anderen kant. Zij woonde op zichzelf met eene meid en een jongen. Tante Sally dweepte met hare kleine nicht en was buitengewoon verheugd, als zij haar kwam bezoeken. Of het was voor eenige dagen of voor eenige uren, het kind was altijd welkom, en Elsie was niet min-

der verblijd, als zij naar tante Sally mocht heengaan. De weg naar haar huis lag voor het grootste gedeelte door akkers, en daar alles veilig was, ging Elsie er gewoonlijk met »Ben» alleen heen, haar vader was gewend haar 's avonds op te halen.

Het was tegen het einde van den zomer; de dagen werden merkbaar korter, en de eerste schaduwen van bruin en geel begonnen de bladeren in de verwijderde bosschen te kleuren. Het had verscheidene dagen geregend, en Elsie verveelde zich zoolang in huis te moeten blijven. Zij begroette eindelijk een heldere zonnigen morgen met de grootste blijdschap en verzocht met »Ben» naar tante Sally te gaan.

De pachter had zich naar een verwijderd gedeelte der landhoeve begeven. Jufvrouw Wilmot liep naar het venster en keek naar de lucht. Alles scheen haar de belofte van een schoonen dag te geven, hoewel de weerhaan nog altijd de regenstreek aanwees.

»Laat mij, als het u belijft, gaan, moeder! ik heb tante Sally in zoolang niet gezien,» {vleide de kleine pleitster. De moeder kuste het opgewonden vroolijke gelaat en zeide, dat zij gaan kon, maar beval haar het pad te houden, het vochtige gras niet te betreden en weer vroeg in den namiddag terug te keeren, daar haar vader waarschijnlijk te druk zou zijn, om haar later te komen afhalen.

In een klein blauw japonnetje en een wit mousseline manteltje gekleed, vertrok het kind met haar trouwen Ben, die om haar heensprong en zich verheugde in het vooruitzicht van eene groote wandeling. Tegen den middag vertoonden zich teekenen van een geduchten storm. Donkere en scherpgepunte wolken vervulden den westelijken hemel, de lucht was brandend heet, en het vee liep

wild door de weiden. Reeds te voren was er een veraf zijnde gerommel des donders, gevolgd door bliksemflitsen, opgemerkt. De storm was juist begonnen en nam ieder oogeblik in hevigheid toe. Zulk een hagel en regen stortte neder, als niemand zich herinnerde gezien te hebben.

»'t Is gelukkig, dat Elsie zoo vroeg van morgen naar Sally gegaan is,» zeide jufvrouw Wilmot tot haar man. »Zij kan daar al twee of drie uur zijn, voordat het onweder losbarstte; maar het zal wel goed zijn, dat wij haar die dingen toezenden, welke zij voor van nacht noodig heeft; want de lucht is te vochtig en te koud voor haar, om haar nog van avond naar huis te laten komen.»

Er was een van de arbeiders op de hoeve, die, als hij 's avonds naar huis ging, voorbij de woning van tante Wilmot kwam. Jufvrouw Wilmot maakte daarom een pakje klaar en gaf het aan dezen man, John Martin geheeten, om het in het voorbijgaan daar af te geven.

Het onweder was bijna afgetrokken, en de avond ingevallen, toen tot groote ontsteltenis van den pachter en zijne vrouw, die thee zaten te drinken, John Martin ijlings het huis en het binnenvertrek inliep, waar zij zich bevonden.

»Meester,» riep hij uit, »ik kom terug om te zeggen, dat de kleine jonge jufvrouw van daag niet bij jufvrouw Wilmot geweest is, niemand heeft iets van haar gezien of gehoord.» Met een uitroep van schrik vlogen de ouders van hunne stoelen, maar Martin had meer te vertellen. Hij zeide, dat, ofschoon er niets van Elsie was gezien, Ben laat in den middag naar tante Wilmot's huis gelopen, stillekens de keuken binnengesloopen was en een stuk brood van de tafel genomen en zich daarmede snel uit de voeten gemaakt had. Niemand was op dit oogenblik

in de keuken dan een kleine jongen, die later de omstandigheid aan de meid mededeelde. Zij had er toen niet verder over nagedacht, hoewel de handelwijze streed met Ben's ongemeen stipte eerlijkheid, om nooit weg te nemen wat hem niet gegeven was. Martin zeide, dat hij in twee of drie woningen, die tusschen jufvrouw Wilmot's huis en boerderij lagen, geweest was, maar niemand had Elsie of haar hond gezien, behalve een kind, dat verklaarde ze even voordat het onweer losbrak, naar de rivier te hebben zien loopen.

Nu lag de rivier in tegenovergestelde richting van die, welke naar jufvrouw Wilmot's woning leidde, nog op een tamelijken afstand vandaar. Hoe onbegrijpelijk het scheen, dat het kind zoo geheel van den weg was afgedwaald, toch zeide Martin, dat er, volgens de aanwijzing van het kleine meisje, niet meer aan te twijfelen viel. Eene vreeselijke gedachte maakte zich eensklaps van de ouders meester, maar geen van beiden had den moed die te uiten.

In ditzelfde oogenblik vloog Ben het huis in, terwijl hij iets in zijn bek medesleurde, dat hij aan de voeten van den pachter neerleide.

Jufvrouw Wilmot greep het op en werd doodsbleek.

»Dat is Elsie's mousseline mantel!» en zij haalde het druipnat uit elkaar, alsof het pas uit het water kwam, en verschrikkelijk gescheurd.

»Mijn kind, mijn kind!» kermde de pachter, »zij moet in de rivier gevallen zijn; daar moeten wij haar gaan zoeken.»

»Let op Ben, meester,» riep Martin uit; »hij wil ons wijzen, waarheen wij gaan moeten: hij smeekt u hem te volgen.»

De hond trok ieder oogenblik aan de jas van den pach-

ter en snelde daarop naar de deur als om te verzoeken hem na te loopen.

»Houd heet water en flanel gereed,» zeide Wilmot, »en wees welgemoed, vrouw! God geve, dat de zaken anders uitvallen dan wij denken. Hij geve ons onze kleine levend terug.» Dit zeggende spoedden hij, Martin en nog een andere man zich voort. Ben scheen zeer gerustgesteld, toen hij zag, dat zij hem volgden. Hij gaf door een kort en luid geblaf blijken van voldoening en liep zoo snel, dat het voor de lange beenen van den pachter nog moeilijk was hem bij te houden. Eerst hield hij den weg door de velden, die rechtop tante Wilmot's huis aanliep, maar na eenigen tijd sloeg hij af en trad een dicht bosch van eenige uitgebreidheid in. Er was een pad door heen, maar het scheen Ben's bedoeling niet om dit te houden, want weldra keerde hij zich naar den kant en bracht hen door dicht ineengegroeid heestergewas, totdat hij een slaghek aan den zoom van het bosch bereikte, dat op eene groote weide uitkwam. Aan het einde daarvan stroomde de breede rivier, maar een andere stroom ook vloede door het midden van het land, die zich in den groote ontlástte. Over dezen laatste was eene houten plank gelegd tot gemak der voetgangers.

Gewoonlijk klein en stil, was het riviertje nu tengevolge van de laatste regens, hoog gezwollen en had zulk eene sterke strooming, dat het bijna kon gestaan hebben naar de waardigheid van eene rivier zelve. Het hart van den pachter zonk ineen, toen de hond hen daarheen leidde, en tot zijne onuitsprekelijke vertroosting zag hij hem, over de plank zijnde, in eene tegenovergestelde richting van de rivier loopen.

»God zij gedankt!» riep hij uit de diepte zijns harten.

Ben sprong over een slaghek, toen over één ander, totdat hij plotseling vlak bij eene voor het vee gebouwde loods aan den kant van het weiland bleef stilstaan.

Het was duister, maar licht genoeg voor den pachter, om het gezicht waarnaar hij boven alle andere het meest verlangde, te zien.

Op een hoop stroo, met haar hoofd op haar arm geleund en beschaduwd door haar lang hoofdhaar lag de kleine Elsie in de diepste sluimering.

Ben blafte nu niet meer, hoewel hij klaarblijkelijk buiten zichzelf van blijdschap was, aldus in staat te zijn om zijn jeugdigen last gezond en frisch te mogen overgeven. Hij stond stilzwijgend bij haar, terwijl hij zijn meester aanzag en met zijn staart kwispelde, alsof hij vreesde haar door meer geruchtmakende teekenen van vreugde wakker te maken.

De pachter wist genoeg: bedaard en voorzichtig nam hij haar van den grond op, legde zijn kleed over haar heen en bracht haar zonder haar te doen ontwaken voort, want zij was van vermoeidheid en afmatting in slaap gevallen. Zij werd eerst wakker, toen zij in haar moeders armen lag; de warmte des vuurs, het licht en de vreugdevolle uitingen der meiden deden haar opzitten en in verbazing de oogen in het rond slaan.

Een warm bad en warme thee waren de eerste dingen, waaraan gedacht werd; want hare beangste moeder bemerkte wel, dat zij waarlijk in het water gelegen had, eindelijk was er tijd om de lotgevallen van het kleine meisje aan te hooren: zij waren de volgende.

Toen Elsie 's morgens het huis verliet, was het met de volle bedoeling om zich aan de belofte, hare moeder gedaan, te houden en niet van het pad te gaan, dat naar tantes

woning leidde. Maar toen zij door de eerste weide of twee gegaan was, zag zij een arm vogeltje, klaarblijkelijk aan een zijner vleugels gekwetst, dat vóór haar over het gras huppelde. Elsie wilde het vangen en liep het achterna, maar hoewel niet in staat om op te vliegen, kon het toch half vliegende en half over den grond loopende een goed eind voortkomen. Het kleine kind dacht in het geheel niet meer aan het natte gras en aan het houden van den genomen weg, en raakte, vervuld van de gedachte het beestje in bezit te krijgen, het spoor bijster. Ben kon het wel zonder moeite hebben kunnen pakken, maar wel begrijpende dat dit ten koste van zijn leven zou zijn, bleef hij volgens het bevel zijner meesteres achter haar.

Al verder huppelde en fladderde het vogeltje voort, en al verder liep Elsie het na, totdat zij aan eene dichte haag kwamen.

Hier was het voor het beestje het best van al, want in een oogenblik sprong het in het beestergewas en verdween, zooals Elsie veronderstelde, aan den anderen kant.

Daar was geen hek, geene deur, maar haar vlug oog ontdekte een gat onder in de haag, groot genoeg voor haar om er zonder moeite door te kruipen. Ben ging vooraf als om voor haar den weg te banen.

Tevergeefs zocht zij naar het vogeltje; maar een ander gezicht boeide haar oog en deed haar heur verlies vergeten.

Hier, niet blootgesteld aan een bezoek van de smulgrage jeugd, waren zulke groote en overheerlijke braam-beziën, als Elsie bij al haar zoeken naar die vrucht in de heggen bij haar eigen huis ze nog nooit te voren gezien had. Tot hiertoe was het gewoonlijk haar deel geweest

al de schoonste en zwartste bessen zoo hoog boven haar bereik te zoeken, dat haar vader ten minste besloot, om ze voor haar wat naar beneden te buigen. Zij moest dus tevreden zijn met de meeste slechts te bekijken en eenige weinige, harde en half rijpe dingen van onderen op te eten. Maar hier in 't bosch zag het er feestelijk uit; zij had ze maar voor het grijpen; zij hingen haar in den mond! Hoe verder zij ging, hoe grooter en mooier schenen zij te worden.

Aldus dwaalde zij zonder gedachten al verder en verder en had reeds een grooten afstand in het bosch afgelegd, eerdad zij zich herinnerde moeder ongehoorzaam te zijn geweest, die haar bevolen had niet van het pad door de akkers af te wijken. Zij keerde nu naar hare meening naar den gewonen weg terug, maar weldra zag zij, dat zij het spoor was bijster geraakt en had niet de minste gedachte meer, waarheen het pad óf naar haar eigen huis óf naar dat van tante Sally leidde.

Het bosch kreeg plotseling eene andere gedaante in hare oogen. Het scheen haar niet langer een fraaien tuin met braambeziën toe, waar zij naar hartelust kon rondloopen en smullen, maar het veranderde in eene gevangenis, waaruit zij niet ontsnappen kon. Voor het eerst merkte zij nu, hoe vochtig en doornig de heesters waren en hoe vuil en gescheurd zij haar mooi blauw kleedje gemaakt had. Wat moest tante Sally van haar denken, als zij haar zó zag?

Maar deze laatste vrees ging weldra in eene veel ernstigere op, n.l. of zij wel ooit bij tante Sally komen zou.

Ben was óf evenals zijzelve den rechten weg vergeten, óf hij meende dat daarin het genot van zijne meesteres bestond om in het bosch te blijven, want hij

bleef bij haar of vermaakte zich om korte uitstapjes links en rechts te maken.

Hoeveel tijd er aldus verliep, wist Elsie niet, maar het scheen haar uren toe, en niet slechts hare beenen maar haar gansche lichaam deed haar zeer van de pogingen, die zij gedaan had om door de lage heesters heen te komen, die haar weg belemmerden. Ook werd het boschje zoo donker, dat zij vóór het invallen van den nacht vreesde, iets wat haar natuurlijk zeer ongerust moest maken. De boomen boven haar hoofd sloten de lucht af, en daarom kon zij de zwarte wolken niet zien, die de duisternis rondom haar te weeg brachten.

Eindelijk kwam zij aan eene haag met een hek er in, die haar naar de groote weide leidde, waarvan wij reeds gesproken hebben. Zij bevond zich ver van huis, want zij was dwars door het bosch gedwaald. Zij kon zich niet begrijpen, waar zij was, of in welke richting zij gaan moest, want niets was er, dat zij zich herinneren kon te voren te hebben gezien. Toch was het haar eene vertroosting, dat zij het bosch achter haar rug had. Zij klom over het hek en liep het weiland over in de hoop ergens een pad te vinden, dat haar naar tante Sally's woning brengen zou. Zoo bereikte zij den hooggezwollen stroom; zij zag de plank, maar aarzelde er over te gaan, want het water was zoo hoog, dat zij er bijna door heen moest plassen, en de leuning, waaraan zij zich kon vasthouden, was op het midden afgebroken. Maar 't arme kind sidderde bij de gedachte aan het bosch, dat achter haar lag, en de eenige andere uitgang, dien zij zien kon, was door een hek aan den anderen kant der weide. Om daar te komen moest zij de plank over.

Alzop waagde zij er zich met bevende voeten op, hield

zich vast aan de leuning zoover zij reikte. Maar zooals wij gezegd hebben, was zij op haar midden afgebroken, en zoo moest Elsie dit gedeelte van de glibberige plank zonder hulp afleggen. Hier juist plaste en sloeg het water veel heviger dan elders, omdat er eenige groote steenen onder lagen. Elsie werd zenuwachtig en bevende, dat zij geene leuning meer had om zich vast te houden; haar voet gleed uit, en zij verloor het evenwicht. In een oogenblik viel zij van de plank in het bruischende water.

Gelukkig voor haar volgde Ben haar op den voet, anders zou de sterke strooming te sterk voor hare krachten geweest zijn, en zij zou medegevoerd zijn geworden naar de rivier, die op weinigen afstand vandaar bruischte. Maar Ben greep bij het vallen haar japon en hield ze op de brug staande tusschen zijne tanden vast; dit kon hij te beter doen, omdat het water zoo hoog was. Daar hij niet groot was, zeide zijn verstand hem waarschijnlijk, dat hij op die wijze haar beter van dienst kon zijn dan door in het water te springen. Met zijne pooten hield hij haar zoo dicht bij de plank, dat zij in staat was zich er aan vast te houden, zoodat zij niet kon zinken. Zij had evenwel de macht niet om op de brug te komen, hoewel Ben al zijne krachten inspande, om haar dat te doen gelukken; maar in het volle bewustzijn dat hij haar kleeid vasthield, poogde zij met behulp van de plank naar den waterkant te komen. Ben verbeeldde zich haar ellendigen toestand, toen zij zich daar trillende op den oever stond door en door nat; hare schoenen lagen in het water en haar mousseline mantel was zoo gescheurd, dat zij blijde was dien uit te doen en weg te gooien.

Maar hoe ongelukkig zij was, de arme kleine Elsie

wachtte nog vele andere smarten ; want juist brak het onweder los , dat, zonder dat zij het bemerkte had , zich boven haar had samengepakt. Een bijna haar verblindende bliksemstraal schoot door de lucht , en een ratelende donderslag , die het hart zelfs van een ander mensch dan de kleine Elsie Wilmot verontrust had , volgde onmiddellijk.

Haar eenige troost in dat verschrikkelijke oogenblik was Ben , die bij haar gekropen was , toen zij daar op den natten grond nederlag en herhaaldelijk hare handen lekte als om hare smart te verzachten.

Nieuwe bliksemstralen en donderslagen volgden , en daarop begon de hagel in stroomen neder te vallen , en toen tot overmaat van smart sprong Ben eensklaps op en diep in allerijl weg , terwijl hij Elsie de zwaarte van den wreeden storm alleen liet dragen.

Zij was tot hiertoe moedig geweest en had hare tranen ingehouden ; zij was bij het verdwalen in het bosch , bij het vallen in 't water en bij het losbranden van het onweder bedaard gebleven ; maar toen was Ben al dien tijd bij haar gebleven. Nu te denken dat hij , die altijd zoo trouw geweest was , haar in zulk een oogenblik verlaten kon scheen haar veel erger dan al het andere. Zij snikte bitter.

Maar eene kleine poos slechts had Elsie haar getrouwen vriend en beschermer gewantrouwd. Hij keerde bij haar terug en deed haar verstaan , dat zij met hem gaan moest. Terwijl hij dicht bij haar bleef , leidde hij haar naar de welkome en warmgebouwde loods , die hij in een nabijzijnd veld ontdekt had. Gelukkig was dien dag geen vee in de weide gebracht , en daarom kon Elsie er ongestoord bezit van nemen en zich verblijden over de zegening

van een bos stroo, die in een hoek lag. Zij kroop er onder en was verwonderd, dat zij haar zooveel warmte verschafte. Ben legde zich aan hare voeten neer, die koud en nat waren, en zoo werd haar toestand eenigermate gunstiger.

Maar braambeziën waren een sober middagmaal geweest voor iemand, die gewoon was iederen dag goed voedsel te krijgen. Dat ondervond Elsie, toen de namiddag voorbij was. Waarschijnlijk gevoelde Ben dit ook, toen hij daar zoo aan de voeten zijner meesteres lag; want eensklaps sprong hij op, zag haar vlak in 't gelaat, alsof hij haar iets wilde zeggen, kwispelde eenige oogenblikken met zijn staart en maakte zich voort.

Elsie had geleerd hem te vertrouwen en wachtte geduldig zijne terugkomst af, hoewel het vrij lang duurde. Hij kwam eindelijk met wat brood in zijn bek weer, dat hij tot Elsie's blijdschap op haar schoot nederlegde, want zij was zeer hongerig. Het verheugde haar ook nog op eene andere wijze, omdat zij aan den vorm en de kleur van het brood dat herkende, hetwelk de meid harer tante iederen morgen gewoon was te maken. Zij bemerkte dientengevolge, dat haar huis niet ver af kon zijn, want Ben moest in dien tijd heen en weer terug zijn gegaan.

Het onweder was niet bedaard, en daarom was zij bevreesd zich op weg te wagen. Zij vond het stroo zeer warm en was er zeker van, dat hare ouders of tante haar zouden komen opzoeken en naar huis medenemen. Toen nu Ben weder heenliep, geloofde zij, dat hij hen ging halen, maar middelerwijl was zij zoo vermoeid geworden, dat zij hare oogen moeielijk kon openhouden. Zij herinnerde zich niets meer, totdat zij ontwaakte en zich te huis in haar moeders schoot bevond.

Zoodanig was de geschiedenis van Elsie's lotgevallen. Wij behoeven niet te zeggen, dat Ben, de goede en getrouwe Ben, meer dan ooit geliefd en gewaardeerd werd. Hij had wonderbaar veel schranderheid in zijne pogingen getoond om zijne meesteres te beschermen. Toen hij haar verliet om hulp in de hoeve te halen, had hij ongetwijfeld den kleinen mousselinen mantel gezien, dien Elsie op het gras weggeworpen had, en die vast medegenomen als een deel van haar goed, waarop gepast moest worden. Hoe hij het opnam, aan de voeten haars vaders neerlegde en hem een teeken tot volgen gaf, hebben wij reeds medegedeeld. Hij werd van dien tijd af als een held beschouwd door iedereen, die de geschiedenis hoorde, welke nog heden in de gansche nabuurschap, waar de omstandigheden zich hadden toegedragen, verhaald wordt.

Wat Elsie betreft, laat ons hopen, dat zij dien vreeselijken dag eene belangrijke les ontving n. l. dat het altijd verkeerd en gevaarlijk is voor een kind om niet eenvoudig de bevelen der ouders op te volgen.

Bij den Uitgever dezes ziet tevens het licht :

De jonge Kooplui in gebraden Aardappelen.

EEN VERHAAL VOOR DE JEUGD

DOOR

J. H. v. LINSCHOTEN.

Prijs 10 Cent.

25 Ex. f 2.25, 100 Ex. f 6.50.

Vroeger verscheen :

DE BEIDE KERSDAGEN

OP

SUMATRA.

EEN VERHAAL VOOR GROOTE EN KLEINE KINDEREN

DOOR

W. F. BETZ,

Zendingleeraar van Boengabondar.

Prijs 7½ Cent. 25 Ex. f 1.50, 100 Ex. f 6.00.